

РЕШЕНИЕ

№ 3470

гр. София, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20221110210318 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на *** против Наказателно постановление № 7210000200/29.06.2022 г., издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 123, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 14, ал. 4 ЗМДТ.

НП е обжалвано от санкционираното лице. В жалбата си оспорва наказателното постановление, с доводи за процесуални нарушения: несъответствие между АУАН и НП – без конкретизация и неprecizно посочване на вида санкция. Моли за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения.

Административнонаказващият орган, редовно призован, се представлява. Оспорва жалбата.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

Към 24.02.2022 г. *** придобило недвижим имот – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.8360.19.2.1 с площ от 364 кв.м., находяща се в кв. Ботунец, ул. „Балкан“, ет. 1, обект 1.

В срок до 25.04.2022 г. *** не подало пред Столична община, отдел „ОП-Кремиковци“ на Дирекция „Общински приходи“ декларация за размера на отчетната стойност на имота. Такава била подадена, едва на 14.06.2022 г.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетеля Галя Петкова; АУАН; НП; удостоверение за актуално състояние; данъчна декларация; нотариален акт; заповеди за компетентност, трудов договор, допълнително споразумение.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател, а спорът в настоящото производство касае приложението на материалния и процесуалния закон.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това, последната е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН е издаден от компетентен орган; в предвидената от закона писмена форма – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е редовна процедура по връчването на НП на жалбоподателя, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Тук е мястото да се отбележи, че в хода на производството са допуснати процесуални нарушения, ограничили възможността за организиране на адекватна защита. На първо място, докато в АУАН се сочи като нарушена разпоредбата на чл. 14, ал. 4 вр. ал. 1 ЗМДТ, в НП като такава фигурира тази на чл. 14, ал. 4 ЗМДТ. Цитираното несъответствие е съществено, доколкото в ал. 4 не се съдържа срок за изпълнение и в този смисъл привръзка към ал. 1 е не просто уместна, но и *conditio sine qua non* за пълно, ясно и точно описание на дължимото се поведение. В този смисъл, на първо място, при съставянето на НП е допуснато отклонение от процесуалните

стандарт, при формулирането на прецизно цифрово изражение на административнообвинителната теза, а от друга – налице е несъответствие между АУАН и НП (Р 2014/2013 АССГ, I кас. с-в; Р 5112/2013 АССГ, XI кас. с-в; Р 5223/2013 АССГ, XIII кас. с-в; Р 4442/2015 АССГ, I кас. с-в; Р 4110/2013 АССГ, I кас. с-в; Р от 16.02.2010 по кнахд 8659/2009 АССГ, II кас. с-в; Р по кнахд 4716/2009 АССГ, XII кас. с-в. Р 1349/2013 АССГ, I кас. с-в и др.).

За пълнота на изложението, основателна е и отправената от жалбоподателя критика, касателно вида на наложената санкция. Законодателят ясно е провел ясна разграничителна линия между извършени нарушения и наложени наказания (касателно физически лица) и имуществени санкции за неизпълнени задължения към държавата и общините (касателно юридически лица и еднолични търговци). В този смисъл и формулировката в диспозитива на наказателното постановление „Налагам на *** ... административно наказание ...“ е силно смущаваща и не позволява да бъде изяснена действителната воля на наказващия орган.

По приложението на материалния закон

НП е незаконосъобразно и от материалноправна гледна точка.

От обективна страна, налице са твърдения за начало на двумесечния срок, отнесено към 24.02.2022 г. По правилата за изчисляване на сроковете, обаче (чл. 183, ал. 3 НПК вр. ал. 84 ЗАНН), същият е изтекъл на 24.04.2022 г. (почивен, неприсъствен ден - неделя). В този смисъл и следва да бъде отчетено действието на разпоредбата на ал. 4 на чл. 183 НПК - когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден, т. е. срокът е изтекъл на 25.04.2022 г. (понеделник – работен, присъствен ден). Предвид изложеното, налага се категоричен извод, че последният ден, в който задължението за подаване на процесната декларация е могло да бъде законосъобразно извършено, е бил 25.04.2022 г. Същевременно, обаче, наказващият орган е инкриминирал именно него, като първи ден от забавата – теза, която не би могла да бъде споделена, по изложените по горе съображения. Доколкото на инкриминираната от АНО дата жалбоподателят все още не е бил в забава, то и отговорността му е била незаконосъобразно ангажирана.

При липса на доказателства за извършени разноски и изрична претенция за присъждане на такива, подробни разсъждения в тази насока са безпредетни.

По изложените съображения съдът приема, че НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 7210000200/29.06.2022 г., издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 123, ал. 1 ЗМДТ, на *** била наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 14, ал. 4 ЗМДТ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на

съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____